

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013r

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSO Anna Łaszcznych

Sędziowie: SO Ryszard Warda (spr.)

SO Wiesław Oryl

Protokolant: Luiza Ustaszewska-Sęk

przy udziale Prokuratora Prok. Okr.: Edyty Łukasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2013r

sprawy **D. P. i in.**

oskarżonych o czyn z art. 231§2 kk w zb. z art. 271§3 kk w zb. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i in.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego oraz obrońców oskarżonych R. B. i A. M.

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 27 marca 2013r, sygn. akt II K 698/11

orzeka:

1. **zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:**

- w punktach 2 i 4 wobec oskarżonego R. B. oraz 8 i 10 lit. a, b wobec oskarżonego A. M. w zakresie czynów z art. 119§1 kw dotyczących wykroczenia kradzieży na mocy art. 5§1 pkt. 4 kpw w zw. art. 45§1 kw z umarza postępowanie,

- w pkt. 6 za podstawę wymiaru kary łącznej wobec oskarżonego R. B. przyjmuje art. 85 kk i art. 86§1 i §2 kk, zaś w pkt. 11 za podstawę wymiaru kary łącznej wobec oskarżonego A. M. przyjmuje art. 91§2 kk i art. 86§1 i §2 kk,

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne,

3. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w pkt. 11 wyroku poprzez dodanie po słowach „wymierzone w punktach” cyfry „8”,

4. zasądza od oskarżonego R. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 306,67 zł (w tym 300 zł opłaty) tytułem kosztów procesu za postępowanie odwoławcze,

5. zasądza od oskarżonego A. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 466,67 zł (w tym 460 zł opłaty) tytułem kosztów procesu za postępowanie odwoławcze,

6. pozostałymi kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

D. P. został oskarżony o to, że w dniu 30 września 2010r w M. działając jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w O. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika KPP w O. odpowiedzialnego za rozliczanie ilości zużytego przez radiowozy paliwa, przekraczając swoje uprawnienia dotyczące korzystania z karty (...) o numerze (...) umożliwiającej tankowanie paliwa wyłącznie do radiowozu nieoznakowanego F. (...) nr rej. (...) dokonał tankowania paliwa na stacji benzynowej (...)w M. do zbiornika paliwa znajdującego się w bagażniku radiowozu w ilości nie większej niż 28 litrów oleju napędowego, za który zapłacił kartą (...) nr (...), czym doprowadził Komendę Powiatową Policji w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 127,98 zł, a następnie poświadczył nieprawdę w książce kontroli pracy radiowozu F. (...), w ten sposób, że wpisał zatankowanie paliwa do tego radiowozu w ilości 28 l przy stanie silnika 32722,

tj. o przestępstwo z art. 231§2 kk i art. 271§3 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

R. B. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 30 września 2010r w M. działając jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w O. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika KPP w O. odpowiedzialnego za rozliczenie ilości zużytego przez radiowozy paliwa, przekraczając swoje uprawnienia dotyczące korzystania z karty (...) o numerze (...) umożliwiającej tankowanie paliwa wyłącznie do radiowozu oznakowanego K. (...) nr rej. (...) dokonał tankowania paliwa na (...) w M. samochodzie marki (...) nr rej. (...) w ilości 8,64 litów oleju napędowego, za który zapłacił kartą (...) nr (...), czym doprowadził Komendę Powiatową Policji w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 37,76 zł, a następnie poświadczył nieprawdę w książce kontroli pracy radiowozu K. (...), w ten sposób, że wpisał zatankowanie paliwa do tego radiowozu w ilości 8,64 l przy stanie silnika 32284,

tj. o przestępstwo z art. 231§2 kk i art. 271§3 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk,

2. w dniu 8 października 2010r w M. działając jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w O. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika KPP w O. odpowiedzialnego za rozliczanie ilości zużytego przez radiowozy paliwa, przekraczając swoje uprawnienia dotyczące korzystania z karty (...) o numerze (...) umożliwiającej tankowanie paliwa wyłącznie do radiowozu oznakowanego K. (...) nr rej. (...) dokonał tankowania paliwa na (...) w M. samochodzie marki (...) nr rej. (...) w ilości 10,37 litrów oleju napędowego, za który zapłacił kartą (...) nr (...), czym doprowadził Komendę Powiatową Policji w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 45,32 zł,

tj. o przestępstwo z art. 231§2 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

A. M. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 24 września 2010r w M. działając jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w O. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika KPP w O. odpowiedzialnego za rozliczenie ilości zużytego przez radiowozy paliwa, przekraczając swoje uprawnienia dotyczące korzystania z karty (...) o numerze (...) umożliwiającej tankowanie paliwa wyłącznie do radiowozu oznakowanego K. (...) nr rej. (...) dokonał tankowania paliwa na stacji benzynowej (...) w M. do zbiornika paliwa znajdującego się za fotelem kierowcy radiowozu K. (...) nr rej. (...) w ilości nie większej niż 22 litry oleju napędowego, czym doprowadził Komendę Powiatową Policji w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie większej niż 96,18 zł,

tj. o przestępstwo z art. 231§2 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk,

2. w dniu 2 października 2010r w M. działając jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w O. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika KPP w O. odpowiedzialnego za

rozliczanie ilości zużytego przez radiowozy paliwa, przekraczając swoje uprawnienia dotyczące korzystania z karty (...) o numerze (...) umożliwiającej tankowanie paliwa wyłącznie do radiowozu oznakowanego K. (...) nr rej. (...) dokonał tankowania paliwa na stacji benzynowej (...) w M. samochodzie marki (...) nr rej. (...) w ilości 17 litrów oleju napędowego, za który zapłacił kartą (...) nr (...), czym doprowadził Komendę Powiatową Policji w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 74,29 zł, a następnie poświadczył nieprawdę w książce kontroli pracy radiowozu K. (...), w ten sposób, że wpisał zatankowanie paliwa do tego radiowozu w ilości 17 l przy stanie silnika 92915,

tj. o przestępstwo z art. 231§2 kk i art. 271§3 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

3. w dniu 16 października 2010r w M. działając jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w O. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika KPP w O. odpowiedzialnego za rozliczanie ilości zużytego przez radiowozy paliwa, przekraczając swoje uprawnienia dotyczące korzystania z karty (...) o numerze (...) umożliwiającej tankowanie paliwa wyłącznie do radiowozu oznakowanego K. (...) nr rej. (...) dokonał tankowania paliwa na stacji benzynowej (...) w M. do zbiornika paliwa znajdującego się za fotelem kierowcy radiowozu K. (...) nr rej. (...), za które zapłacił kartą (...) nr (...), czym doprowadził Komendę Powiatową Policji w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 78,66 zł, a następnie poświadczył nieprawdę w książce kontroli pracy radiowozu K. (...), w ten sposób, że wpisał zatankowanie paliwa do tego radiowozu w ilości 18 l przy stanie silnika 95045 km,

tj. o przestępstwo z art. 231§2 kk i art. 271§3 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem z dnia 27 marca 2013r wydanym w sprawie II K 698/11:

I. na podstawie art. 17§1 pkt. 3 kpk umorzył postępowanie karne co do oskarżonego D. P. ustalając, że w dniu 30 września 2010r w M. działając jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w O. przekroczył swoje uprawnienia dotyczące korzystania z karty (...) o numerze (...) umożliwiającej tankowanie paliwa wyłącznie do radiowozu nieoznakowanego F. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że dokonał tankowania paliwa na stacji benzynowej (...) w M. do zbiornika paliwa znajdującego się w bagażniku radiowozu w ilości około 3 litrów, za który zapłacił wyżej opisaną kartą (...), a następnie poświadczył nieprawdę w książce kontroli pracy radiowozu F. (...) w ten sposób, że wpisał zatankowanie całości paliwa w ilości 28 litrów do tego radiowozu przy stanie silnika 32722, przy czym paliwo zatankowane do zbiornika zużył w całości w celach służbowych, tj. o występku z art. 231§1 kk i art. 271§1 w zw. z art. 11§2 kk,

II. oskarżonego R. B. uznał za winnego tego, że w dniu 30 września 2010r w M. działając jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w O., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przekroczył swoje uprawnienia dotyczące korzystania z karty (...) o numerze (...) umożliwiającej tankowanie paliwa wyłącznie do radiowozu oznakowanego K. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że dokonał tankowania paliwa na stacji benzynowej(...) w M. do własnego samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w ilości 8,64 litrów oleju napędowego, za który zapłacił wyżej opisaną kartą (...), kradnąc w ten sposób paliwo o wartości 37,76 zł na szkodę Komendy Powiatowej Policji w O., a następnie poświadczył nieprawdę w książce kontroli pracy radiowozu K. (...) w ten sposób, że wpisał zatankowanie paliwa do tego radiowozu w ilości 8,64 litrów przy stanie silnika 32284, tj. występku z art. 231§2 kk i art. 271§3 w zw. z art. 11§2 kk i za to skazał go i na mocy art. 231§2 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 33§2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu R. B. karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

IV. w ramach drugiego z czynów zarzucanych oskarżonemu R. B. Sąd Rejonowy uznał go za winnego tego, że w dniu 8 października 2010r w M. działając jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w O. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przekroczył swoje uprawnienia dotyczące korzystania z karty (...) o numerze (...) umożliwiającej tankowanie paliwa wyłącznie do radiowozu oznakowanego K. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że dokonał tankowania paliwa na stacji benzynowej (...) w M. do własnego samochodu marki F. (...) nr rej. (...) w ilości 10,37 litrów oleju

napędowego, za który zapłacił wyżej opisaną kartą (...), kradnąc w ten sposób paliwo o wartości 45,32 zł na szkodę Komendy Powiatowej Policji w O., tj. występku z art. 231§2kk i za to na podstawie art. 231§2kk skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 33§2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu R. B. karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

VI. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 i 3 kk Sąd Rejonowy wymierzone w punktach II, III, IV i V kary połączył i wymierzył oskarżonemu R. B. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

VII. na mocy art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt. 1 kk Sąd wykonał orzeczonej w punkcie VI kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata,

VIII. w ramach pierwszego z czynów zarzucanych oskarżonemu A. M. Sąd Rejonowy uznał go za winnego tego, że w dniu 24 września 2010r w M. działając jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w O. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przekroczył swoje uprawnienia dotyczące korzystania z karty (...) o numerze (...) umożliwiającej tankowanie paliwa wyłącznie do radiowozu oznakowanego K. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że dokonał tankowania paliwa na stacji benzynowej (...) w M. do zbiornika paliwa znajdującego się za fotelem kierowcy ww. radiowozu w ilości nie większej niż 22 litry oleju napędowego, za który zapłacono wyżej opisaną kartą (...), kradnąc w ten sposób paliwo o wartości nie większej niż 96,18 zł na szkodę Komendy Powiatowej Policji w O., tj. występku z art. 231§2kk i za to na podstawie art. 231§2kk skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

IX. na podstawie art. 33§2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

X. w ramach drugiego i trzeciego z czynów zarzucanych oskarżonemu A. M. Sąd Rejonowy uznał go za winnego tego, że w dniu 2 października 2010r w M. działając jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w O. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przekroczył swoje uprawnienia dotyczące korzystania z karty (...) o numerze (...) umożliwiającej tankowanie paliwa wyłącznie do radiowozu oznakowanego K. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że dokonał tankowania paliwa na stacji benzynowej (...) w M. do swojego samochodu marki M. (...) nr rej. (...) w ilości 17 litrów oleju napędowego, za który zapłacił wyżej opisaną kartą (...), kradnąc w ten sposób paliwo o wartości 74,29 zł na szkodę Komendy Powiatowej Policji w O., a następnie poświadczył nieprawdę w książce kontroli pracy radiowozu K. (...) w ten sposób, że wpisał zatankowanie paliwa do tego radiowozu w ilości 17 litrów przy stanie silnika 92915 tj. występku z art. 231§2 kk i art. 271§3 kk w zw. z art. 11§2 kk oraz, że w dniu 16 października 2010r w M. działając jako funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w O. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przekroczył swoje uprawnienia dotyczące korzystania z karty (...) o numerze (...) umożliwiającej tankowanie paliwa wyłącznie do radiowozu oznakowanego K. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że dokonał tankowania paliwa na stacji benzynowej (...)w M. do zbiornika paliwa znajdującego się za fotelem kierowcy ww. radiowozu w ilości nie większej niż 18 litrów oleju napędowego, za który zapłacił wyżej opisaną kartą (...), kradnąc w ten sposób paliwo o wartości nie większej niż 78,66 zł na szkodę Komendy Powiatowej Policji w O., a następnie poświadczył nieprawdę w książce kontroli pracy radiowozu K. (...) w ten sposób, że wpisał zatankowanie paliwa do tego radiowozu w ilości 18 litrów przy stanie silnika 95045 tj. występku z art. 231§2 kk i art. 271§3 kk w zw. z art. 11§2 kk. Za wymienione powyżej czyny Sąd I instancji skazał oskarżonego na podstawie art. 231§2 kk i art. 271§3 kk w zw. z art. 11§2 kk i na mocy art. 231§2 kk w zw. z art. 11§3 kk i w zw. z art. 91§1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 i 3 kk karę kumulatywną grzywny w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

XI. na zasadzie art. 91§2kk i art. 86§1 i 3 kk wymierzone w punktach IX i X kary Sąd Rejonowy połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

XII. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie XI kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata.

W punktach XIII i XIV zaskarżonego wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego. Zasadził na rzecz Skarbu Państwa kwotę 424 złotych (w tym 300 złotych opłaty) od oskarżonego R. B. oraz kwotę 584 złotych (w tym 460 złotych opłaty) od oskarżonego A. M.. Sąd pozostałymi kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego orzeczenia złożyli: oskarżyciel publiczny oraz obrońcy oskarżonych R. B. i A. M..

Pierwszy z wymienionych apelujących zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej w całości na niekorzyść oskarżonych D. P., R. B. i A. M.. Zarzucił temu orzeczeniu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 119§1 kw poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu - typizującego znamiona wykroczenia kradzieży, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego określenia kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonym czynów,

2. mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 kpk i art. 92 kpk i polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny przeprowadzonych dowodów i dokonania ich oceny w sposób dowolny, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz wydanie wyroku w oparciu o wybiórczo oceniony materiał dowodowy w szczególności w zakresie dotyczącym ustalenia momentu płatności za zatankowane paliwo przy użyciu karty (...) oraz nie dokonanie właściwej oceny istotnych dla ustalenia znamion przestępstwa z art. 286§1 kk, w tym przede wszystkim oceny zachowania się oskarżonych co do wyczerpania znamion tego czynu,

3. mający wpływ na jego treść błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na błędnym ustaleniu, że do płatności kartą (...) dochodzi w chwili włożenia karty do „PIN PADA” oraz że zachowanie oskarżonych D. P., R. B. i A. M. nie wyczerpało znamion przestępstwa określonego w art. 286§1 kk, co w konsekwencji doprowadziło do wyeliminowania z opisów czynów i kwalifikacji prawnej czynu z art. 286§1 kk, pomimo, że z całokształtu materiału dowodowego wypływają wnioski pozwalające uznać, że oskarżeni D. P., R. B. i A. M. dopuścili się przestępstwa z art. 286§1 kk, a przy zastosowaniu art. 11§2 kk dopuścili się czynów z art. 231§2 kk i art. 271§3 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk oraz czynów z art. 271§3 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

W konkluzji apelacji oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ostrowi Mazowieckiej do ponownego rozpoznania.

Pierwszy z obrońców oskarżonych R. B. i A. M. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości na korzyść wymienionych oskarżonych. Na podstawie art. 427§2 kpk i art. 438 pkt. 2 kpk zarzucił orzeczeniu:

1. obrazę przepisów postępowania karnego i wynikające z niej błędne ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku, a w szczególności naruszenie:

a). art. 7 kpk, art. 410 kpk polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie i uznanie, iż z dokumentu w postaci karty zapoznania z treścią aktu prawnego i zeznań świadków m.in. M. S., wynika, iż oskarżeni zostali zapoznani i zaznajomieni przez przełożonego o decyzji Komendanta Głównego Policji z dnia 13 sierpnia 2009r nr (...), w sytuacji, gdy z dowodów tych takich wniosków wyciągnąć nie można,

b). art. 424§1 kpk polegające na braku wykazania podstawy prawnej i faktycznej wydanego orzeczenia, braku wyjaśnienia i ustalenia uprawnień i obowiązków oskarżonych, których naruszenia mieliby się dopuścić, braku wyjaśnienia czy zdaniem Sądu „książka kontroli pracy samochodu służbowego” jest dokumentem w rozumieniu przepisu art. 115§14 kk, a jeżeli jest dokumentem to dlaczego,

2. na podstawie art. 427§2 kpk i art. 438 pkt. 1 kpk zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił obrazę przepisów prawa karnego materialnego, w szczególności:

a). przepisu art. 271§3 kk w zw. z art. 115§14 kk poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, iż tzw. „kontrolka” lub też książka kontroli radiowozu jest dokumentem w rozumieniu przepisu art. 115§14 kk, w sytuacji gdy zawiera ona jedynie oświadczenie wiedzy osoby dokonującej w niej wpisu,

b). przepisu art. 231§2 kk poprzez uznanie oskarżonych R. B. i A. M. winnymi popełnienia zarzucanych im czynów, w sytuacji gdy oskarżeni nie przekroczyli swoich uprawnień, ani też nie nadużyli ciężących na nich obowiązków służbowych.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie R. B. i A. M., ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ostatni ze skarżących wniósł apelację w całości na korzyść wyżej wymienionych oskarżonych. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez naruszenie norm przepisów art. 7 kpk i art. 410 kpk prowadzącą w dalszej kolejności do naruszenia normy wyrażonej przepisem art. 5§2 kpk, polegającą na uznaniu, że pełnoprawnym materiałem dowodowym w postępowaniu są nagrania z prowadzonych czynności operacyjno-rozpoznawczych Policji, pomimo zgromadzenia tych materiałów z ewidentnym naruszeniem przepisów art. 19 i 19a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r o Policji,

2. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez naruszenie normy przepisu art. 6 kpk w zw. z art. 175§2 kpk, polegającą na naruszeniu prawa do obrony oskarżonych już na etapie postępowania przygotowawczego i nie udostępnienie oskarżonym pełnego materiału dowodowego na kolejnych etapach postępowania, pomimo formułowanych przez nich żądań i w ten sposób ograniczenie wykorzystania przez nich pełni praw procesowych przynależnych oskarżonym,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na sprzecznym z zasadami logicznego rozumowania i materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy przyjęciu, że oskarżeni R. B. i A. M. dopuścili się czynów zarzucanych im aktem oskarżenia, wbrew nakazowi rozstrzygnięcia in dubio pro reo wyrażonemu przepisem art. 5§2 kpk.

Mając na względzie postawione w ten sposób zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości w odniesieniu do oskarżonych R. B. i A. M. poprzez uniewinnienie od zarzucanych im aktem oskarżenia czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżyciela publicznego i obrońców oskarżonych, jakkolwiek w swej warstwie merytorycznej okazały się całkowicie bezzasadne, odniosły ten skutek, że doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej czynu z art. 119§1 kw przez umorzenie postępowania w tym zakresie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji prokuratora, który zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości, na niekorzyść wszystkich oskarżonych, zauważyć należy, że żaden z podniesionych w niej zarzutów nie mógł być uznany za trafny. Wbrew twierdzeniom tej skargi zaskarżony wyrok nie jest dotknięty eksponowanymi w niej uchybieniami.

Sąd I instancji nie naruszył dyrektywy z art. 7 kpk oraz art. 92 kpk. Przekonania Sądu I instancji w zakresie oceny materiału dowodowego pozostają pod ochroną tychże przepisów, gdyż zostały poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, a nadto zajęte stanowisko w tym zakresie jest wynikiem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na

korzyść, jak i na niekorzyść D. P., R. B. oraz A. M.. Poza tym Sąd I instancji swoje ustalenia wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentował. Sąd I instancji wskazał w szczególności, dlaczego dał wiarę wyjaśnieniom D. P., czy też uznał, iż zeznania świadków i zgromadzone dokumenty są wiarygodne. Faktem jest, iż świadkowie w zakresie ewentualnych nieprawidłowości związanych z tankowaniem paliwa zasłaniaли się niewiedzą i niepamięcią. Jednakże nie sposób na tej podstawie wywieść, iż ich zeznania są niewiarygodne. Zeznania świadków w zestawieniu z innymi dowodami, a zwłaszcza dowodami pozaosobowymi, jednoznacznie wskazują na sprawstwo oskarżonych. Potwierdzają przede wszystkim okoliczność, iż oskarżeni znali zasady tankowania radiowozów.

Kierując rozważania w stronę zarzucanego Sądowi orzekającemu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, należy stwierdzić, iż nie znajduje on logicznego uzasadnienia. W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest trafny, gdy zasadność ocen i wniosków przyjętych przez Sąd I instancji nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 lutego 2013r, sygn. akt II Aka 395/12). Niezbędnym jest więc wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się Sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności.

Prokurator w złożonej apelacji powołuje się na błąd w ustaleniach faktycznych wynikający z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, wyszczególniony w skardze odwoławczej. Lektura apelacji wskazuje, że skarżący nie forsuje własnego poglądu na kwestie ustaleń faktycznych, ale podaje jakich – w jego ocenie – uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błędności rozumowania i wnioskowania), czy też sprzeczności z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się Sąd orzekający w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Podważając prawidłowość ustaleń co do faktów oskarżyciel publiczny podjął się wykazania, że popełniono błąd przy ich rekonstrukcji w oparciu o przeprowadzone dowody. W takiej sytuacji zasadnym było szczegółowe odniesienie się do podniesionych przez niego konkretnych uchybień w sposobie procedowania Sądu I instancji.

W niniejszej sprawie dla stwierdzenia popełnienia przestępstwa z art. 286 kk (różne typy w zależności od zachowania zarzucanego oskarżonym) kluczową kwestią wymagającą wyjaśnienia było ustalenie poszczególnych etapów przestępstwa oszustwa. Nie budzi wątpliwości, że kolejność była następująca: tankowanie, użycie karty (...), wpisanie do książki kontroli pracy pojazdu ilości zatankowanego paliwa i stanu licznika przy tankowaniu oraz zbiorcze rozliczenie zakupionego paliwa. Sporny zdaniem oskarżyciela publicznego był natomiast moment doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tj. chwila zapłaty za zatankowane paliwo. Prokurator w apelacji wywiódł, iż karta (...) nie jest kartą płatniczą, ani kredytową. W chwili, kiedy kierowca wkłada kartę do „PIN PADA” nie następuje płatność za zatankowane paliwo. Dochodzi jedynie do potwierdzenia dokonania ilości tankowanego paliwa przy określonym stanie licznika radiowozu. Do płatności za paliwo dochodziło dopiero po otrzymaniu przez Komendę Powiatową Policji w O. zestawienia płatności lub zbiorczej faktury na dany okres rozliczeniowy. W realiach przedmiotowej sprawy stanowiska takiego nie sposób jednak zaakceptować. Sąd merytoryczny w pisemnych motywach wyroku przedstawił logiczny proces, który doprowadził go do ustalenia, iż do niekorzystnego rozporządzenia mieniem doszło w chwili użycia karty (...). Konstatacja taka wynika przede wszystkim z zaliczonego w poczet materiału dowodowego dokumentu w postaci „Zasad realizacji zakupów paliwa za pośrednictwem kart(...)w Komendzie Wojewódzkiej Policji z siedzibą w R. i jednostkach jej podległych” (k. 72-83). Z dowodu tego jednoznacznie wynika, że w chwili włożenia karty (...) do „PIN PADA” dochodzi do transakcji sprzedaży określonej ilości i rodzaju paliwa, za wskazaną cenę. Po wyjęciu karty dodatkowo drukowane jest potwierdzenie zakupu. Okoliczność ta była znana oskarżonym w chwili popełniania inkryminowanych czynów. Zostali oni zapoznani z zasadami tankowania i znali obowiązujące ich przepisy wewnętrzne. Wiedzieli zatem, że używając kart (...) dokonują płatności za paliwo. Przedmiotowe ustalenia zostały także potwierdzone w zeznaniach świadków E. G. i M. S. oraz wyjaśnieniach jednego z oskarżonych – D. P..

Zasadnie we wniesionym środku zaskarżenia prokurator wywodzi, iż karty (...) nie są kartami płatniczymi, ani kredytowymi. Takowe są bowiem wykorzystywane przede wszystkim w sytuacjach, w których płatność jest dokonywana bezgotówkowo za pośrednictwem instytucji bankowej, dokonującej przelewu w imieniu i na rachunek swoich klientów. Oskarżyciel publiczny nie dostrzega jednak możliwości wprowadzenia podobnych instrumentów na podstawie umów cywilnoprawnych, zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego i innych aktów prawa. Warto tutaj powołać się choćby na przepis art. 353⁽⁽¹⁾⁾ kc wyrażający jedną z fundamentalnych zasad prawa, znajdującą odzwierciedlenie także w Konstytucji RP, a mianowicie zasadę swobody umów. Na tej podstawie strony umowy, (...) S.A. i Komendant Główny Policji, mogły dowolnie uregulować łączący ich stosunek prawny, łącznie z wprowadzeniem do niego mechanizmów płatności za transakcje takich jak w przypadku płatności kartami płatniczymi. Z analizy akt sprawy jednoznacznie wynika, iż strony zdecydowały się na takie rozwiązanie. Na mocy umowy nr (...) zawartej w dniu 3 lipca 2007r pomiędzy Komendantem Głównym Policji, a firmą (...) S.A., kierujący pojazdami służbowymi eksploatowanymi w jednostkach i komórkach organizacyjnych Komendy Wojewódzkiej Policji z siedzibą w R. dokonują bezgotówkowych transakcji zakupu paliwa w stacjach paliw (...) S.A. na terenie całego kraju. W tym celu funkcjonariusze policji otrzymują do dyspozycji dwa rodzaje kart (...). Karty typu (...)i typu (...). Przelew bankowy dokonany później przez funkcjonariusza odpowiedzialnego za zbiorcze rozliczenie faktur jest tylko realizacją zawartej umowy oraz konkretnej transakcji dokonanej przez funkcjonariusza tankującego pojazd służbowy.

Powyższe rozważania nie wyczerpują analizowanego zagadnienia. Niezbędne jest ich zbadanie w kontekście znamion strony podmiotowej czynów zarzuconych oskarżonym. Oceniając płaszczyznę intelektualną zamiaru przyświecającego R. B. i A. M., należy mieć na względzie całokształt ich zachowania, zmierzający do osiągnięcia korzyści majątkowej w drodze tankowania paliwa do ukrytych karnistrów, bądź pojazdów prywatnych i rozliczania się z tego za pomocą kart (...), a także poświadczania nieprawdy w książce kontroli pracy radiowozów.

Oskarżeni podejmowali wszystkie czynności w zakresie tankowania służbowych pojazdów z zamiarem przywłaszczenia paliwa, działali więc w określonym celu. Zakup materiałów pędnych przy użyciu kart (...) i wykorzystanie niezgodnie z przeznaczeniem, w ich wykonaniu, było działaniem powodującym wyjęcie spod władztwa KPP w O. tego paliwa. Nie mieli oni zamiaru wyjęcia jego spod władztwa dotychczasowego posiadacza ((...) S.A.). Oskarżeni wiedzieli, że przejdzie ono w ich władanie dopiero z chwilą zapłaty za paliwo kartą (...). Zapłata nie była więc tylko formalną operacją dokumentującą przebieg czynności tankowania. Oskarżeni w tym wypadku zadysponowali środkami finansowymi należącymi do KPP w O. według własnego uznania, pozostawiając zatankowane paliwo do własnej dyspozycji w karnistrach, bądź bakach prywatnych pojazdów. Oznacza to, że nie może być mowy o kradzieży paliwa od (...) S.A. skoro oskarżeni w swojej świadomości nie przewidywali takiego zamiaru. Oderwane od realiów przedmiotowej sprawy pozostaje twierdzenie skarżącego, iż zachowanie oskarżonych można by zakwalifikować jako kradzież, gdyby dokonywali oni tankowania z dystrybutora paliwa znajdującego się na terenie Komendy. Z chwilą użycia karty (...) paliwo zatankowane w M. stało się ono własnością Komendy i należy je traktować na równi z tym, które byłoby zatankowane na jej terenie.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy rozważył zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych. Z uwagi na to, że część z nich dotyczy tożsamych uchybień, Sąd w toku kontroli instancyjnej rozpoznał je wspólnie.

Głównym zarzutem wyartykułowany w obydwu apelacjach było naruszenie art. 7 kpk i art. 410 kpk polegające na przeprowadzeniu przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów. Wbrew stanowisku skarżących stwierdzić trzeba, że analiza akt sprawy, w tym zwłaszcza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, dowodzi, iż Sąd I instancji przeprowadził poprawną, obiektywną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dokonana przez tenże Sąd swobodna - uwzględniająca zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowe - ocena dowodów nie przekracza granic zakreślonych przez przepis art. 7 kpk. Uzasadnienia apelacji wskazują, że skarżący upatrują naruszenia wymienionych norm w błędnym uznaniu przez Sąd orzekający, iż oskarżeni zostali zapoznani i zaznajomieni przez przełożonego o decyzji Komendanta Głównego Policji numer 311 z dnia 13 sierpnia 2009r. W przekonaniu Sądu Odwoławczego zgromadzony materiał dowodowy potwierdza prawidłowość ustaleń Sądu I instancji. Oskarżeni własnoręcznie pokwitowali fakt zaznajomienia się z pismem nr

(...)z dnia 8 grudnia 2009r w sprawie gospodarowania materiałami pędnymi i smarami w Policji (k. 90). Pismem tym (...) Komendant Wojewódzki Policji poinformował podległe jednostki organizacyjne i pełniących w nich służbę funkcjonariuszy policji o zasadach gospodarowania ww. materiałami. Jako podstawę prawną przytoczył Decyzję KGP nr (...)z dnia 13 sierpnia 2009r (k. 87). Fakt zaznajomienia oskarżonych z zasadami tankowania pojazdów służbowych potwierdziła także w wiarygodnych zeznaniach świadek M. S.. Jako jedyna jest ona uprawniona do prowadzenia gospodarki transportowej w Komendzie Powiatowej Policji w O. i podległych jej jednostkach Policji, w tym w Komisariacie Policji w M.. Jej zeznania na ten temat są więc kompleksowe i cechują się znaczną wartością dowodową.

Dalsze rozważania należy poprzedzić stwierdzeniem, że naruszenie normy art. 410 kpk może wyrażać się w tym, że wyrokujący Sąd wydając wyrok oparł się na nieujawnionym na rozprawie materiale dowodowym, bądź też wprawdzie ujawnił stosowne dowody, ale przy ich ocenie pominął niektóre z nich. Na takiej podstawie obrońcy oskarżonych sformułowali zarzut sprzecznego z prawem wykorzystania w postępowaniu dowodowym nagrania z prowadzonych czynności operacyjno – rozpoznawczych Policji. Zdaniem obrony dowody te zostały uzyskane z naruszeniem zasad określonych w art. 19, art. 19a i art. 19b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r o Policji. Rozważania Sądu meriti w tym kontekście są wyjątkowo bogate i zasługują na pełną aprobatę. Sąd trafnie ustalił, iż przytoczony akt prawny przewiduje szereg uprawnień, z których organy policji mogą korzystać w zależności od potrzeb. Są to przede wszystkim czynności operacyjno-rozpoznawcze, dochodzeniowo-śledcze i administracyjno-porządkowe. Wykonując te czynności policjanci mają prawo obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu zdarzeń w miejscach publicznych. Procedura wskazywana przez apelujących dotyczy z kolei indywidualnej kontroli operacyjnej i polega na przykład na kontrolowaniu treści korespondencji, zawartości przesyłek, bądź treści rozmów telefonicznych konkretnych podmiotów. Stosuje się ją wówczas, gdy inne środki zawiodą lub będą nieprzydatne. W realiach przedmiotowej sprawy podjęto czynności operacyjne polegające na monitorowaniu i utrwalaniu obrazu na stacji benzynowej(...) w M.. Miejsce to bez wątplenia można uznać za miejsce publiczne w rozumieniu art. 15 ust. 1 pkt. 5a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r o Policji. Wzmiankowana stacja benzynowa jest powszechnie dostępna dla nieograniczonej liczby osób w celu korzystania z tej właśnie funkcji. Ponadto, co słusznie zauważył Sąd orzekający, czynności operacyjne nie były podejmowane wobec konkretnych osób (oskarżonych), a miały na celu przeprowadzenie ogólnej kontroli przestrzegania zasad tankowania pojazdów służbowych.

Nie ma też wystarczających podstaw do uznania, że w sprawie doszło do naruszenia art. 6 kpk w zw. z art. 175§2 kpk. Zarówno prawo do obrony oskarżonych, jak i ich prawo składania wyjaśnień co do każdego dowodu, były należycie respektowane na każdym etapie postępowania. Wbrew twierdzeniom apelującego oskarżeni mieli zagwarantowaną możliwość zapoznania się z materiałami niejawnym w toku postępowania przygotowawczego. Wszystkich oskarżonych zawiadomiono o końcowym terminie zaznajomienia z materiałami śledztwa (k. 405-407). Oskarżeni D. P. i R. B. skorzystali z tego prawa. W protokołach z czynności zaznajomienia zaznaczono, że zapoznali się oni w całości z aktami jawnymi i niejawnymi. Obydwaj oskarżeni, jak również obrońca R. B. potwierdzili to własnoręcznymi podpisami. Oskarżony A. M. nie skorzystał z tego prawa. Faktem jest, że w postępowaniu sądowym wystąpiły trudności z ponownym udostępnieniem nagrań przechowywanych w Kancelarii Tajnej. Powodem był brak sprzętu, który zapewniałby ochronę przed wystąpieniem zjawiska propagacji niekontrolowanej ujawniającej emisję elektromagnetyczną i akustyczną. Sąd I instancji podjął jednak działania zmierzające do realizacji uprawnień przysługującym stronom. Po ustaleniu, że takie zapoznanie nie będzie możliwe również w Kancelarii Tajnej Sądu Okręgowego w Ostrołęce, Sąd uzgodnił termin odtworzenia niejawnych nagrań na dzień 2 sierpnia 2012r w Kancelarii Tajnej Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce. Odtworzenie nagrań w tym terminie okazało się niemożliwe, z uwagi na brak warunków lokalowych do jednoczesnego zapoznania z materiałami więcej niż 4 osób. W tym stanie rzeczy Sąd I instancji zdecydował o odtajnieniu materiałów niejawnych. Po zakończeniu procedury odtajnienia akt sprawy Sąd Rejonowy wyznaczył stronom termin 2 tygodni na zapoznanie się z nagraniami i ewentualne złożenie wniosków dowodowych. Rozprawa główna została zaś odroczone. Powyższy sposób procedowania Sądu orzekającego nie ograniczył oskarżonym prawa do obrony wynikającego z art. 6 kpk i mającego swoją szczególną postać w uprawnieniach przewidzianych w art. 175§2 kpk. Oskarżeni już na etapie postępowania przygotowawczego mieli możliwość zapoznania się z materiałami tajnymi, część z nich skorzystała z tego prawa. W postępowaniu

jurysdykcyjnym mogli więc podjąć skuteczną obronę i odnieść się na bieżąco do wszystkich materiałów dowodowych. Ponadto, nawet gdyby podzielić stanowisko apelującego, to Sąd Rejonowy przed zakończeniem postępowania dowodowego, zagwarantował oskarżonym zapoznanie z nagraniami niejawnymi (k. 708), co uczyniło zadość przysługującym im gwarancjom procesowym.

Bezpodstawnym jest też zarzut naruszenia przez Sąd merytoryczny normy art. 424§1 kpk. W kontekście podniesienia tego zarzutu, trzeba na początku wskazać, iż zarzut naruszenia prawa procesowego (art. 438 pkt. 2 kpk) wymaga wykazania, że obraza przepisów postępowania mogła mieć wpływ na treść wyroku. Nawet zaś przy założeniu, że sporządzone przez Sąd I instancji pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełniałoby wymogów ustawowych, to okoliczność ta nie ma takiego wpływu na treść wydanego orzeczenia – jest bowiem sporządzane po jego wydaniu. Tak więc zarzut naruszenia art. 424§1 kpk może wyłącznie potwierdzać, że na etapie poprzedzającym wyrokowanie doszło do naruszenia przepisów prawa. Innymi słowy, nieprawidłowo sporządzone uzasadnienie może stanowić argument za stwierdzeniem naruszenia przez Sąd orzekający innych norm prawnych, np. przepisów prawa materialnego. Obrońca oskarżonych w takim właśnie znaczeniu postawił zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 424§1 pkt. 1 kpk. Ten ostatni zarzut, z przyczyn ukazanych poniżej, też nie zasługiwał na uwzględnienie. Pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia ustawowe wymogi, umożliwiło kontrolę przedmiotowego orzeczenia przez Sąd ad quem i w żadnym razie nie potwierdza, jakoby Sąd I instancji dopuścił się na tyle rażącego naruszenia wskazywanych przez skarżącego przepisów prawa procesowego, by mogło ono mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Z kolei podniesienie zarzutu obrazy przez Sąd I instancji art. 5§2 kpk już w świetle samego uzasadnienia wniesionej apelacji, prowadzi do wniosku, że ten zarzut opiera się na błędnym założeniu obrońcy oskarżonych. Zastosowanie reguły in dubio pro reo (art. 5§2 kpk) wchodzi w grę tylko wówczas, gdy wątpliwości co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii faktycznej nie dadzą się usunąć, a Sąd prowadzący postępowanie podjął wszelkie dostępne czynności zmierzające do dokonania jednoznacznych ustaleń. Rzecz jednak i w tym, iż do rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego dojść może dopiero wówczas, gdy Sąd orzekający rzeczywiście wątpliwości takie powziął. Innymi słowy, dla oceny, czy nie został naruszony zakaz, o którym mowa wyżej, nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie Sąd je powziął i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy określone ustalenie faktyczne zależy od dania wiary poszczególnym dowodom i odmówienia wiary innym dowodom, nie można mówić o naruszeniu zasady z art. 5§2 kpk, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu rozstrzygane być mogą jedynie na płaszczyźnie wynikającej z treści art. 7 kpk, lub przekroczenia przez Sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2002r, sygn. akt V KKN 90/01). Analiza wniesionego środka zaskarżenia wskazuje, że jego autor widzi możliwość stosowania zasady określonej w art. 5§2 kpk nie tyle co do rzeczywiście występujących w sprawie wątpliwości „natury faktycznej”, lecz co do oceny dowodów - za takim wnioskiem wprost przemawia treść zarzutów I i III apelacji adw. P. I. oraz treść wywodów uzasadnienia tego pisma. O tym, że jest to zarzut całkowicie gołosłowny jednoznacznie przekonuje treść sporządzonego przez Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Podniesiony przez apelującego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku byłby słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, co czyni skarżący, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Analiza zarzutu obrazy prawa materialnego jest możliwa tylko w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie nie jest wynikiem obrazy prawa procesowego, ani błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę. Z tego

względem Sąd Odwoławczy rozważył uchybienia sformułowane na tej podstawie w ostatniej kolejności, po stwierdzeniu bezzasadności innych zarzutów.

Sąd I instancji dokonał prawidłowej wykładni przepisów prawa materialnego oraz zastosował odpowiednie normy przewidziane w części szczególnej kodeksu karnego. W tym kontekście nie może być mowy o tym, że Sąd błędnie zinterpretował znamiona przekroczenia uprawnień, bądź niedopełnienia obowiązków stypizowane w art. 231§1 kk. Z pierwszym z tych znamion mamy do czynienia przede wszystkim wtedy, gdy funkcjonariusz publiczny podejmuje czynność wykraczającą poza jego uprawnienia służbowe. Przekroczeniem uprawnień jest również czynność mieszcząca się wprawdzie w zakresie uprawnień funkcjonariusza, ale do podjęcia, której nie było podstawy faktycznej lub prawnej. Jest nim także wykonanie czynności, które stanowiło wyraźne nadużycie tych uprawnień. Jeżeli chodzi o niedopełnienie obowiązków, o którym mowa w art. 231§1 kk, to polega ono na zaniechaniu ich wykonania albo na wykonaniu nienależytym, sprzecznym z istotą lub charakterem danego obowiązku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2010r, sygn. akt WA 32/10, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 kwietnia 2013r, sygn. akt II Aka 31/13). Jak wykazał zgromadzony materiał dowodowy, oskarżeni znali zasady tankowania pojazdów służbowych, znali także zasady korzystania z systemu płatniczo – rozliczeniowego ustalonego między (...) S.A., a Komendantem Głównym Policji. Tankując więc paliwo do karnistrów, bądź samochodów prywatnych przekroczyli uprawnienia dotyczące korzystania z kart (...).

W realiach przedmiotowej sprawy nieuzasadniony jest również zarzut obrazy art. 271§3 kk w zw. z art. 115§14 kk polegający na nieprawidłowym uznaniu przez Sąd orzekający, iż książka kontroli pracy radiowozu jest dokumentem w rozumieniu art. 115§14 kk, w sytuacji, gdy zawiera ona jedynie oświadczenie wiedzy osoby dokonującej w niej wpisu. Wbrew tym wywodom Sąd I instancji trafnie zakwalifikował zachowanie oskarżonych. Dokonali oni niezgodnego z prawdą wpisu w książce kontroli pracy radiowozu, aby ukryć fakt kradzieży paliwa. Dokument ten ze względu na charakter zawartych w nim informacji oraz znaczenie, jakie przypisano mu w obrocie prawnym, niekwestionowanie należy uznać za dokument w rozumieniu art. 115§14 kk. Zgodnie z tym przepisem dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, który niesie ze sobą treść intelektualną, wiążącą się z określonym prawem. Jak słusznie wywodzi Sąd Rejonowy, wpisy w książce kontroli pracy radiowozu mają doniosłe znaczenie. Służą do rozliczeń materiałów pędnych we wszystkich jednostkach organizacyjnych Policji w kraju; na ich podstawie sporządza się dokumentację księgową i weryfikuje się dowody zakupu. Wpływają zatem na całą gospodarkę transportową. W takim ujęciu dokonanie wpisu w książce kontroli pracy radiowozu przez oskarżonych odniosło skutek także w sferze publicznej.

Przechodząc zaś do omówienia zmian poczynionych w zaskarżonym wyroku, zważyć należy, co następuje:

W świetle dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych bezsporne jest, iż działania oskarżonych opisane w punktach 2 i 4 wobec R. B. oraz 8 i 10 lit. a, b wobec A. M. stanowią czyny wyczerpujące jednocześnie znamiona zarówno przestępstwa czy przestępstw wymienionych w części skazującej wyroku oraz znamiona wykroczenia z art. 119§1 kw. Niekwestionowana jest również konstatacja Sądu, iż nastąpiło już przedawnienie karalności wykroczeń przypisanych oskarżonym, gdyż upłynęło 2 lata od popełnienia czynów. Przyjęcie przez Sąd orzekający powyższych ustaleń winno jednak skutkować zastosowaniem dyspozycji art. 11 kk oraz art. 10§1 kw. W tym konkretnym przypadku mamy do czynienia z sytuacją, w której jeden czyn sprawcy wyczerpuje jednocześnie znamiona określone w kilku przepisach zawartych w kodeksie karnym i w kodeksie wykroczeń, przy czym wykluczyć należy pozorny zbieg przepisów tych ustaw, bowiem między zakresami tych przepisów istnieje logiczny stosunek krzyżowania się, a zatem zachodzi tzw. idealny zbieg przepisów dwóch ustaw na tle jednego czynu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2000r, sygn. akt WA 39/00).

W konsekwencji czyny oskarżonych R. B. i A. M. kwalifikować należy odrębnie z przepisu określającego przestępstwo i odrębnie z przepisu określającego wykroczenie, jak również wydać odrębne rozstrzygnięcia co do każdego z nich. Z uwagi na fakt, że wobec zarzucanych oskarżonym wykroczeń nastąpiło przedawnienie karalności, należało więc umorzyć postępowanie w tym zakresie. Sąd Odwoławczy kierując się tymi względami, zmienił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5§1 pkt. 4 kpw w zw. z art. 45§1 kw w odpowiedniej części umorzył postępowanie.

Na mocy art. 455 kpk Sąd Odwoławczy, nie zmieniając ustaleń faktycznych, poprawił błędną kwalifikację prawną. Jako podstawę wymiaru kary łącznej orzeczonej w punkcie 6 zaskarżonego wyroku przyjął art. 85 kk oraz art. 86§1 i §2 kk. Powołany przez Sąd orzekający przepis § 3 art. 86 kk dotyczy bowiem kary łącznej ograniczenia wolności i nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Tożsamą zmianę Sąd wprowadził także w punkcie 11 analizowanego orzeczenia.

W punkcie 11 wyroku zasadnym było również sprostowanie z urzędu oczywistej omyłki pisarskiej poprzez dodanie po słowach „wymierzone w punktach” cyfry „8”. Z analizy wyroku, a zwłaszcza rozstrzygnięcia zamieszczonego w tym punkcie wynika, że zamierzeniem Sądu Rejonowego było objęcie węzłem kary łącznej wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu A. M.. Sąd Rejonowy jako podstawę wymiaru kary łącznej powołał art. 91§2 kk przewidujący możliwość wymierzenia kary łącznej w przypadku popełnienia przez sprawcę ciągu przestępstw oraz innego przestępstwa. Taka sytuacja występuje właśnie w przypadku połączenia wszystkich czynów oskarżonego A. M.. Również lektura pisemnych motywów orzeczenia przemawia za tym, iż omyłka Sądu miała charakter oczywisty (k. 785).

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636§2 kpk w zw. z art. 633 kpk. Z tego powodu każdego z apelujących Sąd obciążył jedną trzecią wydatków ustalonych na kwotę 20 zł za postępowanie odwoławcze. Nadto od oskarżonych R. B. na mocy art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r o opłatach w sprawach karnych zasądzono na rzecz Skarbu Państwa 300 zł opłaty, a od oskarżonego A. M. na mocy art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r o opłatach w sprawach karnych 460 zł opłaty za postępowanie odwoławcze. W części związanej z apelacją wniesioną przez oskarżyciela publicznego Sąd kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.